

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/64/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323010045
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2323010045.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 25.02.2025 pod sp. zn. 5T/3/2023, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 09.09.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu bol obžalovaný A. B. uznaný vinným pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods.2 písm. b) Trestného zákona účinného od 6.8.2024 (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 4. novembra 2020 v čase okolo 18:00 hod. v Šali - Veči, na ulici Hospodárskej, na čerpacej stanici OMV, po predchádzajúcich slovných vulgarizmoch adresovaných poškodenému D. E., a po otázke adresovanej poškodenému: „takže ako je to s tým odsávaním, ako je to s tým odsávaním !?“ a za súčasného nahrávania udalosti na mobilný telefón, kedy zároveň osvetľoval poškodeného, ho fyzicky napadol tak, že potom ako mu poškodený vyrazil mobilný telefón z ruky, následne obvinený poškodeného udrel dvakrát drevenou palicou dlhou cca. 50 cm do oblasti medzi ľavým lakťom a ramenom, pričom prvý úder vykryl a druhý smeroval na jeho trup, následkom čoho poškodený spadol na zem, po čom obvinený z miesta utiekol, čím poškodenému D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., C. G. XXX/XX, spôsobil zranenie podkožnú trhlinu trojhľavého svalu ľavého ramena s dobou liečenia v trvaní od 04.11.2020 do 01.03.2021 a z toho dôvodu s dobou práceneschopnosti od 04.11.2020 do 01.03.2021, počas ktorej bol obmedzený v obvyklom spôsobe života spočívajúcim v dodržaní kludového režimu, hygienických úkonoch, domácich prácach, športovaní.

Z túto trestnú činnosť uložil okresný súd obžalovanému podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona účinného od 6.8.2024 (ďalej len „Trestný zákon“) s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému uložil i povinnosť zaplatiť náhradu škody poškodeným:

- KLACSKA, s.r.o., so sídlom Šamorínska 39A, Senec, IČO: 31 384 111., vo výške 256,02 eur,

- Sociálna poisťovňa, so sídlom 29. augusta 8 a 10, Bratislava, IČO: 30807484, vo výške 3.489,80 eur,
- Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874, vo výške 1.331,94 eur.

Okresný súd zdôvodnil napadnutý rozsudok v rozsahu č.l. 348-362 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote (ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní) odvolanie obžalovaný A. B., ktoré následne písomne zdôvodnil osobitným písomným podaním.

V úvode svojho podrobne koncipovaného odvolania uviedol, že sa domáha zrušenia napadnutého rozsudku a následného oslobodenia spod obžaloba.

Ako dôvody odvolania uvádza nasledovné: (nepriama citácia):

„ 1. Porušenie procesných predpisov

Z listinných dôkazov zo spisu dodatočne zistil, že:

-Rozsudok Okresného súdu Galanta sp.zn. 5T/3/2023-250 v ktorom bol oslobodený s pod viny bol vyhlásený 7.11.2023. Prokurátorka sa proti nemu namieste odvolala ústnym vyhlásením.

-Písomné vyhotovenie vyššie uvedeného rozsudku a výzva súdu na doručenie písomného odôvodnenia odvolania s lehotou do 15 dní boli Prokuratúre v Galante doručené spolu dňa 13.11 2023.

-Písomné odôvodnenie odvolania Prokuratúry v Galante bolo doručené Okresnému súdu v Galante 8.1 2024.

Medzi doručením súdnej výzvy na doručenie písomného odôvodnenia odvolania prokuratúry a doručením daného odôvodnenia súdu uplynulo 56 dní.

Podľa § 311 ods.2 TP je obligatórnou náležitosťou písomného odvolania náležité odôvodnenie. Spis neobsahuje dokumenty ktoré by potvrdzovali, že by súd postupoval podľa §311 ods.3 TP.

Na základe vyššie uvedeného má za to, že Okresná prokuratúra Galanta zmeškala lehotu na odvolanie už proti prvému rozsudku Okresného súdu v Galante sp.zn. 5T/3/2023-250 zo 7.11 2023 a rozsudok sa stal právoplatným. Následné uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 17.decembra 2024 sp.zn. 3To/60/2024-275 a rozsudok Okresného súdu v Galante sp.zn. 5T/3/2023-348 z 25.2 2025 považuje za nezákonné v zmysle zásady Ex iniuria ius non oritur.

2. Nesprávne posúdenie skutkového stavu veci. Chybné právne posúdenie prípadu.

Od roku 2020 je jeho život negatívne ovplyvnený následkom vyšetrovania a trestného stíhania ktoré vyústilo 7.1.2023 do oslobodzujúceho rozsudku OS v Galante. Výsledok posudzovania skutkového stavu veci, hodnotenie a interpretáciu predložených dôkazov v tomto súdnom konaní považuje za objektívny. Na následné odvolanie prokuratúry nereagoval lebo sa v ňom len opakovali jej nejasné a nepreukázané názory. Žiaľ, v nasledujúcom rozsudku OS v Galante z 25.2.2025 sa sudca OS v Galante plne podrobil názoru z Uznesenia KS v Trnave zo 17.12.2024 ktorým prvostupňový rozsudok zrušil a vrátil vec na prejednanie a nové rozhodnutie. Na hlavnom pojednávaní OS v Galante 25.2 2025 už sudca v podstate len uveril skutočnosti podstatné pre určenie výšky trestu.

Následne sudca vyniesol rozsudok v ktorom bolo hodnotenie dôkazov a viny úplne odlišného od jeho pôvodného rozsudku. KS v Trnave v uznesení zo 17.12.2025 uvádza, že odvolanie okresnej prokuratúry je čiastočne dôvodné, vyčíta napadnutému rozsudku, že postráda „presvedčivosť“ a je rozporuplné“, dožaduje sa logického hodnotenia dôkazov,

OS v Galante v rozsudku z 25.2.2025 bez ďalšieho vykonania dôkazov relevantných pre posúdenie nutnej obrany uveril prokurátorky, že neboli naplnené podmienky jeho nutnej obrany.

Odvoláva sa proti výroku v rozsudku OS v Galante z 25.2.2025, že:

a) zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že by to bol práve poškodený D. E., ktorý by útočil na obžalovaného.

Z kamerového záznamu z jeho (obžalovaného, pozn.) telefónu je úplne zrejmé, že práve D. E. na neho fyzicky zaútočil ako prvý v čase keď oboma rukami natáčal jeho protiprávne konanie. To, že jeho útok mal údajne smerovať len proti jeho telefónu, nebolo v konaní nijako objektívne dokázané, opiera sa len o subjektívne tvrdenie D. E., ktoré sa nijako neprejavilo v objektívnej stránke jeho konania. Pričom popis tohto zásadného momentu zo strany poškodeného sa počas trestného konania zásadne menil pod vplyvom dôkazov:

-V trestnom oznámení zo 4.11.2020 uvádzal: „ten chlap sa približoval bližšie a bližšie tak som sa zahnal a naznačil gestom aby dal telefón preč. V žiadnom prípade nedošlo medzi nami k fyzickému kontaktu“.

-Vo výpovedi z 21.1.2021 poškodený uvádza: „snažil som sa mu ľavou rukou vyraziť telefón a preto som sa na neho ľavou rukou zahnal“.

-Vo výpovedi z 21.6.2022 poškodený uvádza: „potom som mu telefón vyrazil ľavou rukou z jeho rúk“. Vo výpovedi pred súdom už poškodený otvorene tvrdil, že na neho fyzicky zaútočil, ale jeho útok smeroval „len“ proti jeho majetku-telefónu.

b) nesúhlasí s odvodnením výroku súdu podľa bodu a), lebo poškodený bol v práci pri plnení pracovných úloh určených firmou.

Pracovné úlohy a povinnosti vodiča kamiónu neopravňujú fyzicky napadnúť iného občana na verejne dostupnom mieste. Naopak, bolo videozáznamom preukázané, že poškodený si neoznačil priestor pred kamiónom prenosným značením ako tvrdil vo svojej výpovedi a porušoval environmentálne predpisy.

c) nesúhlasí s odôvodnením výroku súdu podľa bodu a), pričom bolo aktívne konanie poškodeného vyplývajúce u kamerových záznamov iba reakcia na zrejmé provokatívne správanie obžalovaného spočívajúce v nadmernom osvetľovaní mobilom poškodeného“,

Dokazovaním sa nijako nepreukázal jeho úmysel vyprovokovať poškodeného. Je postavené len na subjektívnom tvrdení poškodeného. Hodnotiť skutočnosť, že si nahrával protiprávne konanie poškodeného pri výkone jeho povolania na verejne prístupnom mieste ako činnosť ktorej zmyslom alebo následkom má byť zásah do osobnej integrity nahrávaného je zaujaté. Súd týmto hodnotením háji konanie poškodeného, ktoré nie je chránené zákonom a ospravedlňuje jeho násilnú exekúciu svojich domnelých práv. Nie je možné legalizovať fyzický útok na občana len z dôvodu jeho nekomfortného pocitu zo svetla kamery. Z videozáznamu z jeho mobilu je tiež zrejmé, že poškodený niekoľkokrát klamal vo svojich výpovediach keď tvrdil, že ho pred fyzickým napadnutím vyzýval, aby ho nenahrával.

Výpoveď poškodeného zo 4.11.2020-údajne ho „vyzval aby odišiel preč s tým mobilom“

Výpoveď poškodeného z 21.1.2021- povedal mu, aby ho nenahrával a aby odišiel preč.“

Výpoveď poškodeného z 21.6.2021- on som ho opýtal, že či má školenie alebo vedomosti o jeho práci a požiadal ho, aby ho nenahrával“

Výpoveď poškodeného 4.4. pred súdom- poprosil ho, aby ho nenahrával, keď nereagoval, ľavou rukou mu vyrazil mobil

Z videozáznamu jeho telefónu, ktorý zachytáva celý dej sú preukázané nasledovné slová poškodeného „Bol si na školení? Bol si na školení? Nahrávaš ma? Nahrávaš ma? Pričom všetky slová poškodeného zazneli v rozmedzí až 4 sekúnd a posledné otázky „Nahrávaš ma?“ zneli už počas pästného útoku poškodeného voči nemu. Interpretovať tieto slová ako vážne mienenú žiadosť alebo prosbu o zastavenie

nahrávania môže len zaujatý pozorovateľ. Ak by aj mali agresívne znejúce slová poškodeného formu otázky/žiadosti na ktorú sa očakáva civilizovaná odpoveď, tak mu nebol poskytnutý žiadny čas na ústretovú reakciu. Z vykonaných dôkazov okrem tvrdenia poškodeného nevyplývalo nič, čo by mohlo viesť k záveru, že provokoval.

Z videozáznamu je preukázané, že kráčal smerom ku kamiónu, kde zaznamenal evidenčné číslo vozidla a chcel nahráť aj identitu vodiča, ktorý spôsobil havarijný únik karcinogénnych a výbušných výparov z tisícov litrov prečerpávaného paliva v tesnej blízkosti jeho rodinného domu. O unikajúcich výparoch svedčí intenzívny hluk bezpečnostnej klapky podzemných zásobníkov PHM, ktorý nemá znieť, ak by sa výpary odsávali do kamióna rekuperačným zariadením, ktorým sú dnešné autocisterny vybavené. Klapky na zásobníkoch sú len bezpečnostným systémom pre mimoriadne situácie. Kráčal ďalej po krajnicovej čiare vozovky, zastal pred pootvorenými dverami kamiónu, kde som uvidel nohy vodiča vo vzdialenosti potrebnej na rozpoznanie tváre, v ktorej sa bežne vedú rozhovory medzi cudzími ľuďmi vo vonkajšom prostredí. V čase natáčania videa v podstate všetko okolie vizuálne vnímal cez obrazovku mobilu- kamery tak, ako je to zaznamenané na dôkazovom videu. Pred dverami oslovil vodiča normálne formulovanou otázkou: Takže ako to je s tým odsávaním? To bol jeho celý verbálny prejav, ktorý predchádzal útoku poškodeného. Hodnotenie udalostí súdom, ktoré predchádzali útoku poškodeného na neho, sa zakladajú len na subjektívnom vnímaní udalosti poškodeným, nemajú žiadnu oporu v preukázanej vonkajšej stránke konania. Netlačil sa na poškodeného, neprenasledoval som ho, nevysslovil nič urážlivé ani vulgárne. V konaní pred súdom sa neobjavil žiadny objektívny dôkaz jeho prejavu, ktorým by mohol vyvolať následky provokácie. Existuje snáď zákonná povinnosť občana ustupovať potenciálnym násilníkom, udržiavať od nich nejaký bezpečnostný odstup? Báť sa zaznamenať dôkazy o činoch o ktorých je presvedčený že sú protizákonné? Báť sa prihovoriť potenciálnemu delikventovi alebo násilníkovi?

Jeho konzistentne uvádzanej pohnútky, prečo prišiel na čerpaciu stanicu-zabezpečiť si videozáznam ako dôkazový materiál pre správne konanie súd neuveril, tvrdí, že išiel provokovať a nahráť si to na mobil. Tvrdí to napriek tomu, že jeho pohnútku nevyvracia žiadny objektívny dokaz.

Má za to, že súd nemôže povyšovať záujem poškodeného, ktorý spočíval v jeho diskomforte z osvetlenia z mobilu, ktorému sa mohol vyhnúť inak ako je bežné v civilizovanej spoločnosti (odvrátením sa, zatieniť si tvár rukou, pokojne a zmysluplne informovať, že mu to prekáža, poškodený mohol zostať alebo opäť zájsť za dvere vozidla) nad zákonom chráneným záujmom ochrany zdravia a majetku druhého občana ktorý bol vystavený pästnému útoku.

d) nesúhlasí z hodnotením súdu, že „nie je na mieste konanie obžalovaného posudzovať v rámci okolností vylučujúcich protiprávnosť činu, konkrétne v nutnej obrane, ktoré by zároveň vylúčilo trestnú zodpovednosť obžalovaného z daného skutku, pričom to jednak nevyplýva z priebehu skutkového deja, ale i z intenzity útoku obžalovaného, ktorému nasvedčujú dôsledky v podobe spôsobených zranení poškodenému“

Tento záver súdu sa neopiera o žiadne výsledky dokazovania len na to, že „výsledkom jeho útoku boli vážne zranenie poškodeného. Má za to, že sa tu jedná o chybnú právnu argumentáciu. Odvoláva sa na literatúru právnej teórie (napr. Robert Fico, Nutná obrana, 2001, str. 44, na základe citovanej judikatúry), „Škoda, ktorú spôsobil obranca útočníkovi, môže byť väčšia ako škoda hroziaca z útoku. Je to logický výsledok výkladu právnej úpravy nutnej obrany, ktorá musí byť silnejšia, intenzívnejšia ako útok, pretože inak by nebola spôsobilá útok zastaviť či odvrátiť.“

Poškodený mal pomliaždený triceps, bez fraktúry kosti, t.j. utrpel následky celkom zjavne neprevyšujúce možné následky úderov pästami pevného muža v mladšom veku, ktorý útočil na jeho hlavu a trup. Doba liečenia v dnešnom polosúkromnom zdravotníctve nemá zásadnú výpovednú hodnotu o zranení, zvlášť v mimoriadnom období ako bol Covid na konci roka 2020. V dôkazoch je aj záznam lekára v prepúšťacej správe, pri prepustení do domácej liečby, kde 6.11.2020 po dvoch dňoch hospitalizácie H. I. F. konštatuje zlepšenie stavu, opuch miernejší, cíti sa dobre, bolesti miernejšie" a poukazuje aj na videozáznam z čerpacej stanice CH12_20201104152639 na ktorom je vidieť ako poškodený 4.11.2020 v časovom úseku 20 až 50 minút po zranení obsluhuje svoje cisternové vozidlo, zmotáva ťažké hadice, vystupuje a nastupuje do kabíny vozidla bez zjavných fyzických problémov.

e) nesúhlasí s hodnotením súdu, kde pripúšťa možnosť, že bol útočníkom poškodený ale robí záver, že útočil len na jeho mobil a že jeho útok bol prerušený momentom zhodenia mobilu.

Nazvať trvajúci útok päšťami fyzicky a vekovo disponovanejšieho chlapa proti nemu „zhodením telefónu“ je vyslovene eufemizmom bez opory v dokazovaní, len na základe subjektívneho tvrdenia poškodeného.

Nie je jeho povinnosťou v krátkej stresovej situácii pri fyzickom napadnutí ho hodnotiť subjektívne úmysly útočníka- poškodeného, ktoré nie sú zrejmé v jeho konaní. Odvoláva sa na literatúru právnej teórie (napr. Robert Fico, Nutná obrana, 2001, str. 28) „Nieť žiadneho rozumného dôvodu, aby nesprávne zhodnotenie útoku a intenzity obrany pod vplyvom subjektívnych pocitov, ktoré svojím útokom vyvolal útočník, išli na vrub napadnutého.“

Konzistentne vypovedá, že po útokoch päšťami poškodeného, ktorými ho udrel do rúk (netvrdí do dlaní) a len vďaka jeho pohotovému ústupu nezasiahol jeho hlavu alebo telo. Jeho mobil mu celkom logicky vyletel niekoľko krokov smerom dozadu, keďže údery na neho smerovali spredu. Konkrétne mobil letel niekoľko metrov ponad jeho hlavu dozadu mierne vpravo. Tým bolo pochopiteľne znemožnené zaznamenávať ďalší priebeh útoku poškodeného z pôvodnej perspektívy. Avšak mobil našťastie dopadol kamerou nahor a tým ako rýchlo ustúpil pár krokov vzad pred stále útočiacim poškodeným, ktorý poskakoval v boxerskom postoji so zaťatými päšťami, pokúšal sa ho zasiahnuť päšťami, tak sa ústupom znovu dostal do čiastočného záberu ležiaceho mobilu. Počas rýchlych krokov dozadu si uchopil palicu s pod pazuchy do oboch rúk a ako je z pokračujúceho videozáznamu zrejmé, zotrval na zlomok sekundy v obrannom postoji s napriahnutou palicou, stihol povedať čo robíš?." Na viac nebol čas lebo poškodený neprestával v útoku, poskakoval proti nemu so zaťatými päšťami, nespustil ruky, nezastavil sa, necúvol. Celá udalosť zdokumentovaná na mobile trvala od vyrazenia mobilu po koniec úderov palicou 3-4 sekundy. Počas daného časového úseku poškodený nijako verbálne nekomunikoval. Na jeho palicu v rukách reagoval zrýchleným pohybom proti nemu, snažil sa skrátiť vzdialenosť a stále mal päste zovreté v snahe udierať. V prípade, že by sa rozhodol otočiť a utekať, mal zo situácie dôvodné obavy, že to nestihne a útočiaci poškodený by ho napadol zo zadu. Udrel ho teda tak, aby ho zastavil, nemieril napriek rôznym výpovediam poškodeného na jeho hlavu, a zasiahol dva krát to isté jeho rameno. Jeho údery boli rýchle zhruba tým istým spôsobom. Stále mieril na rameno, kde predpokladal nie životu nebezpečné ale efektívne zastavovacie účinky. V živote sa ako dospelý človek nebil, nemal odhad na silu, ktorá je potrebná na zastavenie ťažšieho chlapa. Udrel radšej 2krát menšou švihovou silou. Po prvom údere nedokázal vyhodnotiť, že sa poškodený zastavil. Po druhom rýchlo nasledujúcom údere už bola reakcia poškodeného zrejmá, zanadával, aj sa zastavil, chytil za rameno, pootočil sa smerom doľava. Skutkový dej ako ho od začiatku trestného stíhania popisuje je v súlade so záznamom mobilu, časová os presne zapadá aj do kamerových záznamov z čerpacej stanice. Zdôrazňuje, že kamerové záznamy z čerpacej stanice zabezpečovala polícia. Dôkazové video z mobilu naopak vyvracia rôzne verzie výpovede poškodeného o jeho výkrikoch, dokonca až dohovárani, aby neútočil, jeho páde na zem. Video je dostatočne dlhé, aby zaznamenalo zvuky, ktoré museli sprevádzať pád poškodeného, jeho krik, alebo inú údajnú komunikáciu. Nič také neobsahuje. Mobil sa vypol až keď ho zdvihol zo zeme pri odchode. Časová os vytvorená zo záznamu jeho mobilu a kamery čerpacej stanice umiestnenej na boku umývačky, ktorá mala výhľad na jeho príchod a odchod časovo neumožňuje, aby po zdvihnutí mobilu stihol urobiť niečo viac, ako sa prejsť opäť do záberu kamery ČS na ktorej už ďalej odchádza preč k jeho domu.

18:05:45 zapínam mobil pod záberom kamery ČS, nesporne sa to prejavuje automaticky zapnutým svetlom mobilovej kamery. Opätovne vstupuje do záberu tej istej kamery na ČS o 18:06:10. Celý záznam jeho mobilu trvá 23sec., kedy končí pri jeho zdvíhaní zo zeme. Na mobile zostávajú nezachytené len dve sekundy, počas ktorých bol mimo záber kamery na čerpacej stanici, t.j. nemohol sa vrátiť k poškodenému, zúčastniť sa nejakých rozhovorov, opätovne hroziť palicou, vyhrážať sa zbraňou a zvládnuť podobné činnosti aké popisuje poškodený a čiastočne svedok E.. 2 sekundy sú potrebné len na jeho chôdzu z miesta udalosti späť do záberu kamery na ČS.

Pred súdom boli vykonané vyššie uvedené dôkazy, ale súd ich pri interpretácii v rozsudku nebral do úvahy objektívne zistené skutky. Prevážilo jeho hodnotenie subjektívnej stránky činov, ktoré nemali odraz v konaní zúčastnených. Pri rozhodovaní a odôvodnení súd nevyhodnotil dôkazy o tom kto postupoval

vpred a kto ustupoval vzad, kto kedy prejavoval iniciatívu a ako vykonané video dôkazy zodpovedajú výpovediam svedka, poškodeného a obžalovaného.

Poškodený o priebehu časového úseku v ktorom ho udrel palicou a následnom deji vypovedal:

- výpoveď poškodeného 4.11.2020- „ ten chlap ma udrel 2x pričom mieril na hlavu, útok smeroval z hora dolu, spadol som až po druhom údere, keď som bol na zemi niečo ešte po mne vykrikoval, že či ma má ešte raz udrieť, vtedy som zakričal o pomoc a tento svedok videl toho útočníka ako stojí nado mnou a drží v ruke ten hranol, svedok sa rozbehol za ním ale nakoniec prišiel ku mne, páchatel mal na tvári rúško".

Z vykonaných video dôkazov aj z charakteru zranenia bolo preukázané, resp. je zrejmé, že úder smeroval sprava doľava po diagonále takmer rovnobežne so zemou. Video záznam nezachytil žiadny zvuk pádu urasteného chlapa na asfalt, žiadne jeho vyhrážky o ďalšom údere, nemal hranol ale guľatý konár, svedok za ním podľa záznamu kamery na ČS utekal až v čase keď prichádzal na Hospodársku ulicu.

-výpoveď poškodeného 21.1. 2021- „udrel ma do ľavej ruky medzi lakeť a rameno, po údere som spadol na zem do bolesti a zakričal som o pomoc. Svedok začal dohovárať útočníkovi, že prečo to urobil, teda prečo ma napadol. Útočník odišiel po tomto rozhovore k tujám.

Z vykonaných video dôkazov bolo preukázané, že úder nebol jeden, nič nenasvedčuje tomu, že poškodený spadol, nekričal o pomoc, ale mu relatívne pokojným hlasom povedal „dobrý kokot". Žiadny rozhovor so svedkom nevedol ani sa k sebe na mieste činu nestretli. Pretože podľa kamerového záznamu ČS/DVD4-171, Ch07 20201104174200/ bol svedok v čase, kedy padli jeho údery 18:06:03-04 vo svojom vozidle a riadil ho pri vstupe do autoumyvárky. 18:06:08 sa zhúplo ako vystúpil. To bolo v čase, keď už dvíhal telefón. Priebeh útoku a obrany nevidel, čo nakoniec vypovedal na priamu otázku vyšetrovateľa aj pred súdom. Prečo svedok E. vypovedal o páde poškodeného na zem nevie, čo by bolo jednoznačne počuť na zvukovej stope mobilu. Môže len vysloviť hypotézu, že svedok mohol byť ovplyvnený následným rozhovorom s poškodeným a jeho zmätočným opisom udalosti, svedok má okuliare do diaľky, prip. sa mohla prejaviť jeho kolegialita s iným vodičom nákladného vozidla, keďže sám uvádzal že je profesionálny vodič veľkého vozidla.

Výpoveď poškodeného 21.6.2021- „ potom som len videl, že ako ide na mňa drevený hranol ako letí smerom na mňa, pričom som to nevidel či ho hodil alebo ho držal v ruke lebo na mňa svietil. Zasiahol ma do ľavej ruky ktorou som si bránil tvár...keď som sa ocitol na zemi zareagoval som slovami -že čo robíš?. Ako som ležal na zemi, tak som zbadal, že na ČS prichádza auto a zakričal som o pomoc a páchatel stál nado mnou, páchatel sa zahnal aj na svedka".

Z vykonaných video dôkazov bolo preukázané, že ani táto verzia poškodeného nesúhlasí so skutočnosťou. Úder nebol jeden ale dva, žiadny hranol neletel. Svetlo jeho mobilu v tom čase už svietilo na zemi, určite nie tak, aby poškodený nemohol kvôli nemu nevidieť pohyb jeho palice. Údery dopadli na plece poškodeného takže si celkom zrejme nemohol chrániť tvár. Slová čo robíš?" povedal on, nie poškodený. Nemal kedy stáť nad poškodeným. Ani podľa nesúrodnej výpovede svedka E. „ keď prišiel už som tam nebol", „nevidel súboj, nepotvrdil, že by so svedkom viedli nejaký rozhovor, alebo že by jeho ako svedka ohrozoval palicou. Svedok uviedol, že nerozumel celej ich komunikácii, lebo mali všetci rúška, čo sa preukázalo ako nepravdivé. Kde sa svedok nachádzal v čase a kedy vstúpil do deja, uviedol vyššie.

Výpoveď svedka pred súdom 7.11.2025 - kde vypovedal, že „potom tá osoba použila palicu. Prvú ranu vykryl lebo smerovala na hlavu, druhá rana išla na trup a potom poškodený padol na zem. Zo zeme kričal o pomoc na auto pri umyvárke. Na pomoc jej prišiel muž z auta pri autoumyvárke. S tým mužom z auta pri autoumyvárke aj žena, ktorú požiadal, aby zavolała políciu- Tá osoba s palicou zaútočila aj na toho muža z auta. Muž z auta išiel pre nejakú palicu a s tou tú osobu zahnal. Tá osoba, čo mala palicu mu hovorila, že ide domov pre zbraň a že ho zastrelí.

Z vykonaných video dôkazov ako aj z lekárskeho popisu zranenia, je zrejmé, že popísané zranenie nemohlo vzniknúť v prípade ak by mal poškodený ruku v úrovni hlavy alebo vyššie, ako si údajne chránil hlavu. Zranenie trupu poškodeného nebolo zistené. Nebolo preukázané, že by poškodený padol na zem

a kričal o pomoc v čase boja alebo bezprostredne po ňom keď bol ešte v priestore ČS. Pomoc, resp. príchod svedka E. a pohyb ďalšej ženy ktorá telefonovala bol zaznamenaný na kamerách ČS až potom, čo celý súboj skončil a on už už odišiel z priestoru ČS smerom domov.

Z jednotlivých výpovedí poškodeného/svedka E. je zrejmé, že svoje výpovede menil, zveličoval, vymýšľal si celé udalosti v snahe poškodiť mu (obžalovanému) v trestnom stíhaní a z úmyslom sťažiť objasnenie jeho agresívneho konania.

f) nesúhlasí s výrokom súdu, že nemohlo ísť z jeho strany o nutnú obranu preto, že obžalovaný si už na miesto incidentu priniesol drevenú palicu a teda očakával, že jeho provokácia môže so sebou priniesť i reakciu zo strany poškodeného.

To je zrejmé podsúvanie toho čo si myslel a nie je to preukázané dokazovaním. Je úplne bežné, že ľudia si zoberú so sebou palicu ak idú na ich pozemku alebo v jeho tesnej blízkosti, po tme, skontrolovať konanie narušiteľa ich pokojného užívania obydľia. Zvlášť ak sa osoba z diaľky prejavuje vulgárnym správaním. Vyzbrojiť sa podobnou zákonom dovolenou zbraňou vôbec neznamená, že bude použitá k nezákonnému útoku.

Odvoláva sa literatúru právnej teórie (Robert Fico, Nutná obrana, 2001, str. 30, na základe citovanej judikatúry) "Intenzita obrany, a teda primeranosť (resp. celkom zjavná neprimeranosť) obrany intenzite útoku, nie je závislá od použitého prostriedku, ale od toho, ako ho brániaci použije. Brániaci sa totiž použije taký prostriedok, ktorý má práve poruke".

A taktiež (Robert Fico, Nutná obrana, 2001, str. 32, na základe citovanej judikatúry) „Rovnako nie je správne, ak sa obrana považuje za neprimeranú len preto, že obranca sa bránil zbraňou proti neozbrojenému útočníkovi“.

Nebolo súdnym dokazovaním ani nijako preukázané, že poškodeného provokoval.

g) nesúhlasí s výrokom súdu, že je excesom z nutnej obrany to, že zaútočil až po tom, čo jeho mobil padol na zem a teda nutná obrana nie je možná v čase, keď už útok bezprostredne nehrozil alebo netrval.

Žiadne vykonané dokazovanie pred súdom nepreukázalo, že poškodený útočil len na jeho mobil. Táto konštrukcia vyplýva len z jeho tvrdenia. Celkom evidentne poškodenému prekážalo, že ho natáča pri protiprávnej činnosti, keď porušoval pracovné environmentálne predpisy, ale nič nevylučuje, že chcel v útoku pokračovať, vykonať akt pomsty, jednoduchú primitívnu agresiu aké sa napr. nie raz udiali medzi vodičmi v cestnej premávke, príp. zničiť jeho mobil s nahrávkou. Ale predovšetkým, jeho pokračujúci útok vyplýval z jeho bojového postoja, pokusov zasiahnuť ho päťami, nekončiaceho pohybu proti nemu aj keď on preukázateľne ustúpil dozadu. V prípade, že by sa poškodený stiahol, resp. nepostupoval by proti nemu, nemohol by ho z novej obrannej pozície ani zasiahnuť“. (koniec citácie)

Okresný prokurátor odvolanie nepodal, k odvolaniu obžalovaného sa v primeranej lehote aj napriek výzve okresného súdu nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd v Trnave vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a za splnenia procesných pravidiel v neprítomnosti poškodených.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí s poukazom na obsah odvolacích námietok navrhol odvolaniu vyhovieť s konečným návrhom na jeho oslobodenie.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým

podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Celkom na úvod krajský súd považuje za potrebné uviesť, že v predmetnom konaní už Okresný súd Trnava rozhodoval, keď rozsudkom zo dňa 07.11.2023 pod sp. zn. 5T/3/2023 obžalovaného A. B. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta č. 2 Pv 424/20/2202-42 zo dňa 5.1.2023 pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je v ňom uvedené. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie okresný prokurátor, na základe ktorého Krajský súd v Trnave svojím uznesením pod sp. zn. 3To/60/2024 zo dňa 17.12.2024, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 2 Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd okresnému súdu v citovanom uznesení vytkol, že pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, pretože dôkazy nezhodnotil objektívne a vo vzájomných súvislostiach. Dospel k záverom, ktoré sú vnútorne rozporné a nie dostatočne presvedčivé, pričom zjavne precenil význam dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaného a naopak nedocenil dôkazy, ktoré svedčia v jeho neprospech. Krajský súd zároveň poukázal na to, že okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s výpoveďou poškodeného D. E. a svedka A. E., ktorých výpovede potvrdzovali priebeh skutku v zhode s obžalobou, a neopodstatnene dospel k záveru, že obžalovaný konal v nutnej obrane. Takýto záver podľa krajského súdu nemal oporu vo vykonaných dôkazoch, keďže útok poškodeného sa skončil momentom zhodenia mobilného telefónu, a následné konanie obžalovaného, ktorý použil drevenú palicu, bolo už zjavne neprimerané. Okresný súd podľa krajského súdu hodnotil skutok jednostranne v prospech obžalovaného a svoj záver o vylúčení jeho trestnej zodpovednosti postavil na hypotetickej verzii priebehu skutku, ktorá nemala oporu v dokazovaní. Z týchto dôvodov krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie, aby vykonané dôkazy opätovne a komplexne zhodnotil a odstránil vytýkané nedostatky.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku (v poradí druhého), ako aj celého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, dôsledne zhodnotil všetky podstatné dôkazy jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach a dospel k správnym skutkovým i právnym záverom o vine obžalovaného. Z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku, a že jeho páchatateľom bol obžalovaný A. B..

Z výpovede poškodeného D. E. vyplynulo, že obžalovaný k nemu v čase incidentu pristúpil s mobilným telefónom, ktorým mu svietil do tváre, na základe čoho obžalovanému rukou vyrazil mobil, obžalovaný vzal do ruky pripravenú drevenú palicu a najmenej dvakrát ním poškodeného udrel, pričom mu spôsobil podkožnú trhlinu trojhľavého svalu ľavého ramena, ktoré (zranenie) si objektívne vyžiadalo objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie a liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

Tvrdenie poškodeného je podporené výpoveďou svedka A. E., ktorý incident síce nevidel v celom rozsahu, no potvrdil prítomnosť obžalovaného s palicou a následný pád poškodeného. Tieto výpovede sú vzájomne logicky súladné, bez vnútorných rozporov a korešpondujú aj so závermi znaleckého posudku MUDr. Rastislava Rozborila, PhD., MPH, podľa ktorého zranenia poškodeného zodpovedajú úderom tupým resp. tupohranatým predmetom s väčšou silou a intenzitou na oblasť ľavého ramena vedeným zo vzdialenosti zodpovedajúcej fyzickému kontaktu.

Okresný súd sa správne vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného, podľa ktorej konal v nutnej obrane. Z obsahu vykonaných dôkazov, najmä z výpovedí poškodeného a z kamerového záznamu, jednoznačne vyplýva, že poškodený bol v čase útoku v pasívnom postavení a jeho predchádzajúce konanie – zhodenie mobilného telefónu na zem – nemožno považovať za útok, ktorý by bolo potrebné odvracať. Obžalovaný mal navyše palicu už pripravenú vopred, čo svedčí o jeho vedomej pripravenosti na fyzický konflikt a vylučuje spontánnu obrannú reakciu. V tejto súvislosti okresný súd dôvodne poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej nutná obrana neprichádza do úvahy, ak útok už bol ukončený a ďalšie konanie páchatel'a má charakter odvety alebo zjavne neprimeraného zásahu (§ 25 ods. 2 Trestného zákona).

Odvolací súd preto konštatuje, že skutkový záver okresného súdu o tom, že obžalovaný naplnil znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods.2 písm. b) Trestného zákona účinného od 6.8.2024 (ďalej len „ Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, je správny, rovnako ako právna kvalifikácia jeho konania. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu je logické, vychádza z dôkazov hodnotených v súlade s pravidlami formálnej logiky a nevykazuje žiadne vnútorné rozpory. Na jeho správne a presvedčivé závery preto odvolací súd bez potreby ich opakovania v plnom rozsahu poukazuje.

Úlohou odvolacieho súdu v ďalšej časti odôvodnenia bude preto zaoberať sa výlučne odvolacími námietkami obžalovaného a posúdiť ich opodstatnenosť vo svetle vyššie uvedených zistení.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Odvolací súd po preskúmaní odvolania obžalovaného A. B., ako aj po oboznámení sa s obsahom trestného spisu, dospel k záveru, že jeho odvolacie námietky sú nedôvodné.

Obžalovaný vo svojom písomnom odvolaní celkom na úvod namietal porušenie procesných predpisov, ktoré malo podľa jeho názoru viesť k nezákonnosti rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, a tvrdil, že odvolanie prokuratúry proti oslobodzujúcemu rozsudku (v poradí prvému) malo byť podané oneskorene a preto bolo jeho oslobodenie právoplatné. Tieto námietky však nemajú oporu v obsahu spisu ani v právnej úprave.

Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta sa proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 5T/3/2023-250, vyhlásenému dňa 7. 11. 2023, riadne odvolala ústnym vyhlásením priamo na hlavnom pojednávaní, a teda v zákonom stanovenej lehote podľa § 309 ods. 1 Trestného poriadku. Toto odvolanie má podľa § 309 ods. 2 Trestného poriadku účinky riadneho a včasného odvolania bez ohľadu na to, kedy bolo následne doručené jeho písomné odôvodnenie. Lehotu na predloženie písomného odôvodnenia odvolania podľa § 311 ods. 2 Trestného poriadku nemožno zamieňať s lehotou na podanie odvolania samotného, ktorá bola v danom prípade jednoznačne zachovaná.

Odvolací súd zároveň uvádza, že ani prípadné nedodržanie 15-dňovej lehoty na doručenie písomného odôvodnenia odvolania nepredstavuje dôvod neúčinnosti odvolania, ak bolo odvolanie ako také podané riadne a včas. Ide len o procesné (poriadkové) pochybenie, ktoré nemá vplyv na zákonnosť konania, ak sa preukáže, že účel konania – teda preskúmanie rozhodnutia na základe riadne podaného odvolania – nebol nijako dotknutý.

K tvrdeniu obžalovaného, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné z dôvodu údajne právoplatného oslobodzujúceho rozsudku, odvolací súd uvádza, že táto argumentácia vychádza z nesprávneho právneho základu. Rozsudok okresného súdu z 7. 11. 2023 právoplatnosť nenadobudol, keďže bol napadnutý riadnym odvolaním prokuratúry, a preto následné uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/60/2024-275 z 17. 12. 2024, ako aj rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 5T/3/2023-348 z 25. 2. 2025, boli vydané v rámci zákonného procesného postupu. Na uvedený skutkový a procesný stav nemožno aplikovať zásadu ex iniuria ius non oritur, keďže k žiadnemu nezákonnému procesnému zásahu nedošlo.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považuje odvolacie námietky obžalovaného o porušení procesných predpisov a o nezákonnosti následných rozhodnutí za zjavne nedôvodné.

Pokiaľ ide o vytýkané nesprávne posúdenie skutkového stavu a právne posúdenie prípadu, odvolací súd uvádza, že hodnotenie skutkového stavu a právne kvalifikovanie skutku je výhradnou pôsobnosťou súdu prvej inštancie. Okresný súd Galanta v konaní po zrušení pôvodného rozsudku dôkladne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo aj vo vzájomných súvislostiach. Okresný súd pri novom rozhodovaní bol povinný zohľadniť závery Krajského súdu v Trnave, ktorý identifikoval nedostatky pôvodného rozsudku – najmä absenciu logického a presvedčivého hodnotenia dôkazov. Tento postup nie je „podrobením sa“ názoru KS, ale splnením povinnosti zabezpečiť riadne posúdenie skutku a jeho právnej kvalifikácie.

Odvolací súd preto nesúhlasí s tvrdením, že nový rozsudok okresného súdu len „uveril“ tvrdeniam prokuratúry bez vlastného dokazovania. Súd pri novom rozhodovaní hodnotil dôkazy relevantné pre skutkovú podstatu a nutnú obranu a vyvodil z nich zákonné závery. Vyhlásenie, že dôkazy pre posúdenie nutnej obrany neboli vykonané, nezodpovedá skutočnému stavu. Okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie a to najmä výpoveďami poškodeného, svedkov a ďalšie dôkazy (napr. kamerové záznamy, vecné dôkazy a podobne), ktoré boli zohľadnené pri rozhodovaní. Súd prvej inštancie vyhodnotil záznamy z telefónu, výpovede poškodeného a svedkov, pričom pri posudzovaní skutku zohľadnil, že

poškodený fyzicky zasahoval do predmetu (telefónu obžalovaného) a podľa objektívneho vyhodnotenia situácie sa jednalo o útok, ktorý predchádzal provokatívnemu konaniu obžalovaného.

Odvolačný súd konštatuje, že zmeny vo výpovediach poškodeného – od pôvodného tvrdenia, že k fyzickému kontaktu nedošlo, až po popísanie fyzického zásahu proti telefónu – sú súčasťou prirodzeného vývoja dokazovania a nemajú zásadný vplyv na zákonnosť hodnotenia dôkazov, nakoľko podstata výpovede poškodeného sa nezmenila, aj keď v každej výpovedi existujú určité odchýlky, čo je prirodzené, keďže svedok nevie reprodukovať svoje vyjadrenia od slova do slova.

Z hľadiska teórie dokazovania ide o tzv. variabilitu svedectva, ktorá je prirodzeným dôsledkom limitov ľudskej pamäti a percepcie, pričom právna doktrína vyžaduje posudzovať substanciu výpovede a konzistentnosť jej jadra, a nie drobné formálne nepresnosti, ktoré nemajú vplyv na objektívne zistenie skutkového stavu. Súd správne posúdil, že konanie poškodeného bol následkom dráždivého konania obžalovaného, a vyvodil z toho objektívne právne závery vylučujúce nutnú obranu obžalovaného, ktoré sú v súlade so zákonom.

Záver okresného súdu, že nie je na mieste konanie obžalovaného posudzovať v rámci okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (konkrétne nutnú obranu), nemožno považovať za formálne chybný. Jeho odôvodnenie sa zakladá na komplexnom posúdení skutkového deja a dostupných dôkazov, pričom zohľadňuje dôsledky útoku na poškodeného, ako aj okolnosti, za ktorých k útoku došlo.

Konkrétne dôkazy v prejednávanej veci (znalecký posudok MUDr. Rozborila) preukazujú, že poškodený utrpel zranenie v podobe pomliaždenia tricepsu, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie a hospitalizáciu, pričom následná fyzická aktivita poškodeného bezprostredne po útoku nemôže byť vykladaná ako dôkaz o nepatrnosti utrpeného zranenia. Práve naopak, z hľadiska právneho posúdenia intenzity útoku tieto okolnosti nevylučujú záver, že útok obžalovaného mal intenzitu spôsobilú vyvolať fyzickú ujmu a bol neprimeranou reakciou na správanie poškodeného. Nemožno preto hovoriť o obrannom konaní v zmysle § 25 Trestného zákona, keďže konanie obžalovaného prekročilo hranice nutnej obrany a stratilo svoj právny účel – odvrátiť bezprostredný útok.

Odvolačný súd tak, ako to učinil i vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení v predmetnej veci poukazuje opätovne na to, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by to bol poškodený, ktorý by útočil na obžalovaného, pričom aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo aktívne konanie poškodeného (vyplývajúce i z kamerových záznamov) iba reakcia na zrejme provokatívne správanie obžalovaného spočívajúce v osvetľovaní mobilným telefónom poškodeného, ktorému nič nebránilo, aby si údajné nezákonné správanie poškodeného v súvislosti s prečerpávaním pohonných hmôt natáčal z primeranej vzdialenosti bez priameho zasahovania do integrity poškodeného.

Obžalovaný podľa názoru odvolacieho súdu naplnil svojim konaním znaky konkrétnych trestných činov tak, ako je uvedené v obžalobe. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nie je namieste konanie obžalovaného posudzovať v rámci okolností vylučujúcich protiprávnosť činu, konkrétne v nutnej obrane, ktoré by zároveň vylúčilo trestnú zodpovednosť obžalovaného z daného skutku, pričom toto jednak nevyplýva z priebehu skutkového deja, ale i z intenzity útoku obžalovaného, ktorému nasvedčujú dôsledky v podobe spôsobených zranení poškodenému.

Aj z ustálenej judikatúry NS SR (primerane viď. uznesenie NS SR pod sp. zn. 1To/24/2006) vyplýva, že útok predpokladaný v ustanovení § 25 ods. 1 Trestného zákona o nutnej obrane nie je trvajúci, ak je prerušený a z okolností prípadu nevyplýva, že bude bezprostredne pokračovať. Podmienkou pre posúdenie konania obvineného ako vybočenie z medzí nutnej obrany (exces) je zistenie niektorých jej podmienok, t.j. ustálenie konania blízkeho nutnej obrane, ale bez toho, aby boli preukázané podmienky nutnej obrany vo všetkých smeroch, vrátane bezprostrednej hrozby alebo trvania útoku. Beztrestnosť v zmysle ustanovenia § 25 ods. 3 Trestného zákona sa vzťahuje jednak na osobu, ktorá konala v silnom rozrušení v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia vyvolaného pretrvávajúcim útokom a jednak na osobu, ktorá takto konala pod vplyvom útoku priamo hroziaceho.

Výsledky vykonaného dokazovania tvrdenia obžalovaného o nutnej obrane nepotvrdzujú, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu, ak by sme pripustili, že útok zo strany poškodeného bol zameraný na poškodenie veci (konkrétne mobilného telefónu, ktorý ho obmedzoval v jeho osobnej integrite), tak momentom jeho zhodenia na zem tento útok poškodeného skončil a nebolo dôvodné, aby obžalovaný odvracal útok na zákonom chránený záujem, ktorým mohol byť v tomto prípade ohrozený a to poškodenie majetku, teda obžalovaný konal potom, ako už útok skončil. Nemohlo teda podľa názoru odvolacieho súdu ísť zo strany obžalovaného o konanie v nutnej obrane, pretože beztrestnosť konania páchatel'a vzhľadom na jeho rozrušenie z reakcie poškodeného, je nevyhnutne viazané na odvracanie útoku, ktorý teda nepochybne musí v čase konania páchatel'a zo strany útočníka trvať. V danom prípade však k takejto situácii nedošlo, pričom treba tiež zdôrazniť, že výsledkami dokazovania bolo nepochybne

preukázané, že obžalovaný si už na miesto incidentu priniesol drevenú palicu a teda očakával, že jeho provokácia môže so sebou priniesť i reakciu zo strany poškodeného.

Z príslušných ustanovení o nutnej obrane (§ 25 Tr. zákona) nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam, vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu. Ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobeným útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia.

K vyššie uvedenému, podporne krajský súd vzhľadom na obdobné skutkové okolnosti poukazuje i na uznesenie NS SR pod sp. zn. 5Tdo/68/2021 zo dňa 10.03.2022, z ktorého vyplýva, že : „ K námietke nutnej obrany súd pripomína, že pre posudzovanie podmienok nutnej obrany alebo putatívnej obrany, ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v dovolacom konaní, by zistený skutok musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiace na možnosť konania obvineného v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane (R 47/2014-III). Keďže žiadne také okolnosti zo zisteného skutku (príp. analytickej časti rozhodnutí) nevyplývajú, ani v tomto ohľade súd obvinenému nemohol prisvedčiť. Pokiaľ taká okolnosť mala spočívať v neoprávnenom vyhotovovaní obrazových záznamov, k tomuto eventuálnemu konaniu poškodeného malo (podľa výpovedí obvineného) dôjsť ešte pred jeho fyzickou inzultáciou. Keďže teda obrana obvineného nesmerovala k odvracaniu priamo hroziaceho alebo trvajúceho útoku a aj zranenia, ktoré pri ňom poškodený utrpel (s dobou liečenia 21 dní) svedčia o jeho celkom zjavnej neprimeranosti (§ 25 ods. 2 Tr. zák.), najvyšší súd námietku nutnej obrany nemohol akceptovať.“

Podľa rozhodovacej činnosti súdov SR a právnej teórie je teda primeranosť obrany posudzovaná z hľadiska vzťahu medzi intenzitou útoku a obrany, pričom obrana nesmie byť zjavne neprimeraná spôsobu útoku. Hoci sa nevyžaduje úplná proporcionalita medzi útokom a obranou, jej intenzita nesmie presiahnuť mieru potrebnú na jeho odvrátenie. Obrana, ktorá nie je vedená so zámerom útok zastaviť, ale má charakter odvety alebo trestu, nie je právom chránenou nutnou obranou, ale predstavuje protiprávny útok.

V prejednávanej veci z charakteru zranenia a z celkového priebehu incidentu vyplýva, že konanie obžalovaného nezodpovedalo účelu nutnej obrany, ale predstavovalo neprimeranú reakciu, ktorá mala znaky útoku, a preto súd prvého stupňa správne vylúčil aplikáciu § 25 Trestného zákona.

Odvolačný súd v kontexte dôkazov vykonaných okresným súdom považuje odvolacie námietky obžalovaného A. B. uvedené i v bodoch e) až g) jeho odvolania za nedôvodné.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil jeho konanie ako útok a nie ako nutnú obranu, odvolací súd opakuje, že z výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým z výpovedí poškodeného, svedka E., ako aj z videozáznamov z čerpacej stanice a mobilného telefónu obžalovaného, jednoznačne vyplýva, že k fyzickému kontaktu došlo v čase, keď útok poškodeného už netrval. Záznamy nepreukazujú pokračujúce útočné správanie poškodeného v čase, keď obžalovaný použil palicu, ale skôr jeho snahu odvrátiť ďalší konflikt. Súd prvého stupňa preto správne dospel k záveru, že konanie obžalovaného nebolo vedené za účelom odvrátenia bezprostredného útoku, ale predstavovalo reakciu ex post, teda exces z nutnej obrany.

Argumentácia obžalovaného, že jeho údery boli vedené výlučne na rameno poškodeného a že sa snažil iba „zastaviť útok“, nemá oporu v dôkazoch. Zo znaleckého posudku MUDr. Rozborila, ako aj z výpovedí poškodeného vyplýva, že útok palicou mal značnú intenzitu, pričom poškodený utrpel zranenie, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrovanie a hospitalizáciu. Takéto konanie nemožno považovať za primerané v zmysle § 25 Trestného zákona.

Z judikatúry a teórie trestného práva vyplýva, že obrana nesmie byť zjavne neprimeraná spôsobu útoku, pričom k zjavnej neprimeranosti dochádza aj vtedy, ak útok už pominul alebo jeho intenzita neodôvodňuje použitie nebezpečného prostriedku. Obrana totiž stráca právnu ochranu v okamihu, keď už nie je objektívne potrebná na odvrátenie bezprostredného ohrozenia.

Rovnako je nedôvodná námietka obžalovaného, že súd nesprávne interpretoval jeho obranné správanie ako útok po „zhodení mobilu“. Súd prvého stupňa vychádzal z objektívnych dôkazov – videozáznamu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že po páde mobilu sa poškodený nenachádzal v útočnej pozícii, ale obžalovaný po krátkej prestávke prešiel do aktívneho fyzického útoku s palicou. Pojem „zhodenie mobilu“ súd použil nie ako eufemizmus, ale ako faktické označenie momentu, ktorý oddeľuje pôvodnú potýčku od následného útoku obžalovaného.

Odvolačný súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku, že súd nevzal do úvahy „objektívne skutky“, ako napríklad smer pohybu účastníkov alebo časovú os videozáznamu. Práve tieto dôkazy okresný súd vyhodnotil komplexne – v spojení s lekáorskými správami, znaleckým posudkom a výpoveďami – a logicky z nich vyvodil záver, že poškodený po páde mobilu útok neprerušene nepokračoval. Zároveň nebolo preukázané, že by mal úmysel poškodiť obžalovaného alebo ho fyzicky napadnúť po tom, čo sa konflikt presunul mimo priestor bezprostredného kontaktu.

K námietke, že obžalovaný sa mohol oprávnené vyzbrojiť palicou, odvolací súd uvádza, že samotné držanie palice síce nie je nezákonné, avšak použitie palice proti neozbrojenému človeku, ktorého útok už netrvá, nemožno vyhodnotiť ako konanie v medziach nutnej obrany. Ako uvádza právna teória, posúdenie primeranosti obrany nezávisí len od použitého prostriedku, ale od okolností jeho použitia a časového momentu, v ktorom k nemu došlo. V tomto prípade išlo o konanie, ktoré prekročilo hranice prípustnej obrany, a preto nemožno aplikovať § 25 Trestného zákona.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že všetky uvedené odvolacie námietky smerujú skôr k subjektívnej interpretácii dôkazov obžalovaným než k objektívnemu spochybneniu skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa. Vykonané dôkazy boli vyhodnotené v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a závery okresného súdu majú vecnú aj právnu oporu v dokazovaní.

K ostatným odvolacím námietkam krajský súd s poukazom na ustálenú a zároveň aktuálnu judikatúru Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 472/2025) z ktorej vyplýva, že : (citácia) „Ústavný súd už v minulosti judikoval, že parametre ústavne akceptovateľného odvodnenia súdneho rozhodnutia napríklad aj také odvodnenie, ktoré zodpovie relevantné otázky tzv. implicitným spôsobom, teda ak je možné odpovede implicitne „prečítať“ z celkového kontextu odvodnenia súdneho rozhodnutia, pretože pod adekvátnym spôsobom zodpovedania významných otázok nie je možné predstavovať si prísne formalizovanú či mechanickú činnosť, kde by ku každej konkrétnej otázke odvodnenie súdneho rozhodnutia priradzovalo konkrétnu odpoveď štýlom dotazníkového formuláru. Ústavný súd tiež na tomto mieste pripomína sťažovateľovi svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej konajúci súd nie je povinný „otrocky“ zodpovedať všetky obhajobou nastolené argumenty (pozri napr. II. ÚS 373/2024). V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú vo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd konštantne zohľadňuje, právo na spravodlivý proces zahrňuje aj právo na odvodnenie súdneho rozhodnutia, čo však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď“. Splnenie povinnosti odvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgiadis v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

K výroku o treste a náhrade škody:

Odvolačný súd po preskúmaní výroku o treste dospel k záveru, že okresný súd pri jeho ukladaní postupoval v súlade so zákonom a zásadami individualizácie trestu. Výrok o treste je zákonný, primeraný a spĺňa všetky funkcie, ktoré trest plní v systéme trestného práva. Okresný súd správne prihliadol na povahu a závažnosť spáchaného skutku, osobu obžalovaného, jeho doterajší spôsob života, mieru zavinenia i následky trestného činu, a tieto skutočnosti vyhodnotil v kontexte všeobecných zásad ukladania trestov podľa § 33 a 34 a nasl. Trestného zákona.

V súlade s teoretickými východiskami je účelom trestu nielen represia, ale aj prevencia – ochrana spoločnosti, pôsobenie na páchatel'a, aby v budúcnosti trestnú činnosť nepáchal, a na ostatných členov spoločnosti, aby ich od jej páchania odradil.

Uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka a 4 mesiacov, ktorý bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu 1 roka, tieto požiadavky napĺňa. Takto uložený trest odzrkadľuje zásadu proporcionality medzi závažnosťou činu a intenzitou represie a zároveň dáva obžalovanému reálnu šancu na vedenie riadneho života bez výkonu trestu odňatia slobody. Odvolací súd považuje aj skúšobnú dobu v trvaní jedného roka za dostatočnú na preverenie, či obžalovaný bude viesť riadny život a zdrží sa ďalšej trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, okresný súd správne aplikoval § 287 ods. 1 Trestného poriadku a priznal náhradu škody poškodeným subjektom v rozsahu, v akom boli ich nároky riadne, včas a preukázateľne uplatnené. Výška priznaných súm zodpovedá listinným dôkazom založeným v spise, pričom nebolo zistené, že by okresný súd pri posudzovaní ich opodstatnenosti alebo výšky pochybil. Výrok o náhrade škody je preto vecne správny a odvolací súd nenašiel dôvod na jeho zmenu.

Z uvedených dôvodov preto rozhodol odvolací súd o odvolanie obžalovaného tak, ako je to uvedené v enunciaci tohto uznesenia.
Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.